

VELKĀ•BĀ•LĀ•PES

ĀĀEtrtek, 05 ĀĀnor 2015

Je to uĀ¼ pár let zpĀtky, ale dneska jsem si (nevím proĀ•) vzpomnĀ›la. ProstĀ›, najednou mi to vytanulo na mysli. A jsem za to ráda, je to taková magická vzpomínka, a málem by uĀ¼ úplnĀ› zapadla. Kdybych to napsala jinak, byl by z toho i dobrý vtip o tom, jak jsem se bála, a jak to dopadlo. Ale ten okamĀ¼ik byl tak hluboký, Ā¼e zkrátit to ve vtip se mi nechce.

ZĀ•nu citátem z ĀĀeka Zorby: „ ...a na bĀ™ehu jsem pĀ™ed sebou slyššel moĀ™me, jak Ā™ve a olizšelma vyplazuje jazyk a pije. Byl jsem šĀ†asten, vĀ›dĀ›l jsem to. Pokud proĀ¼iváme štĀ› jsme si toho vĀ›domi. ĀĀ¼ kdyĀ¼ pĀ™ejde a pohlédneme za sebe, uvĀ›domíme si je najednou – nĀ›kdy jsme pĀ™ekvš jsme byli šĀ†astni. Ale já jsem na tom krétském pobĀ™eĀ¼i proĀ¼ival štĀ›stí a zároveň jsem vĀ›dĀ›l, Ā¼e jsšĀ†asten. Nedožrné moĀ™me se prostíralo aĀ¼ k bĀ™ehĀ™m Afriky. ĀĀeasto vál odtud horký jiĀ¼ní vítr sirocco, pĀ™ dalekých Ā¼havých poušští. Ráno vonĀ›lo moĀ™me melouny, v poledne se vypĀ™ovalo, zvedalo se a rýsovalo jako malš nevyvinutá Ā¼enská Ā›adra a veĀ›er zrĀ›Ā¼ovĀ›lé stĕnalo, svítilo všemi barvami, pĀ™edevším vínovou, fialovš temnĀ› modrou.

Opoledne jsem si hrál, nabral jsem si do hrsti jemnĀ› Ā¼lutý písek, propoušštĀ› jej mezi prsty a nechával padat teplý a jemný. Ruka se mĀ›ní v pĀ™esýpací hodiny, Ā¼ivot plyne a ztrácí se. Ztrácí se, dívám se na moĀ™me, slyšším Zorbase, a v spĀncích mi bušší štĀ›stím...“ A i já jsem to pocítila, okamĀ¼iky, kdy vĀ›bec nic nedĀ›je, ale zalykám se štĀ›stím, uvĀ›domuju si, Ā¼e jsem právĀ› teĀ› šĀ†astná. Jak Ā•asto jsem leĀ¼ela na hrokém písku a koukala se na sametovĀ› Ā•ernou oblohu s milionem hvĀ›zd. U nás není nikdy vidĀ›t tolik hvĀ›zd, vesmír nevpadá tak hluboký. Vnímala jsem zvuky moĀ™me, samotu okolo, drsné hory nad sebou. I to, Ā¼e jsou v nich tu a tam drsní lidé. Ā¼ila jsem mezi nimi, jedla jejich jídlo, po nĀ›kolik let se protloukala, jak se dalo... Ale toho psa, toho jsem uvidĀ›la hned v prvním roce Ā¼ivota tam. MoĀ¼ná i proto jsem pozapomnĀ›la. PlĀ¼e jsou tu obrácenĀ› smĀ›rem k severu je chrání masiv hor se snĀ›hovou Ā•epicí, k moĀ™mi se dostanete jen úzkou cestou, klikatící se mezi skalními masivy, kamením, houĀ¼evnatými keĀ™mi a trávou biĀ•ovanou vĀ›trem. To není nic turistického. NaštĀ›stí. Po chladném horskĀ› vzduchu vás omámí vĀ›nĀ› horských bylin, tymiánu, a ucítíte pĀ™ítomnost rozpáleného písku. Jsme blízko. I dneska jsme se rozhodly s mojí nĀ›meckou kamarádkou pĀ™enocovat na plĀ¼i. Dlouho do noci si jen tak povídáme, sedíme na písšĀ•ekáme, aĀ¼ nás únava pĀ™emĀ›Ā¼e. Jsem taková, Ā¼e vnímám všechno okolo. Nejen to kouzlo a krásu, zvuky moĀ™me a chladnoucí písek. Vnímám i urĀ›ité nebezpeĀ›í, které mi zrcadlí, Ā¼e stále Ā¼iju a dýchám, vnímám tu samotu, exponovanost všem náhodám i nehodám. Lidé jsou tu drsní, to uĀ¼ jsem Ā™íkala. NĀ›kdy straššnĀ› hodní, jindy nevyzpytatelní.

I toulavých psĀ› bylo plné Ā›ecko. Byli to vĀ›tšinou velcí psi, zdivoĀ•elí a Ā¼ijící podle záš Pravda, dneska uĀ¼ tam nejsou, pĀ™ed Olympiádou probĀ›hla „Ā›istka“, ale tehdy nebylo nic neobvyklého, kdyš jste si vyšlápli na Akropoli a z jámy na vás vyletĀ›la rozlícená fena, okolo které se motal houf štĀ›Ā›at. Ti psi mĀ›li špatné zkušenosti s lidmi, vidĀ›la jsem na vlastní oĀ›i nĀ›kolik napadení psy, pokousaného Ā•lovĀ›ka, šel jen okolo. Na autobusovém nádraĀ¼i se ve zmĀ›ti lidí potulovalo vĀ¼dycky pár psĀ› obĀ™ích rozmĀ›rĀ›, a nĀ›kdy nĀ›kdo nepadl do oka. Byli to psi, co uĀ¼ se narodili divokým psĀ™m, ta situace byla straššná, psĀ› mi sice mohlo být líto, ale také jsem se i bála mezi nimi procházet. VĀ¼dycky. Jsem zpĀtky na té plĀ¼i, poslouchám svoji nĀ›meckš kamarádku a usmívám se. Také ona tady Ā¼ije, protoĀ¼e tu našla nĀ›co, co jí v NĀ›mecku chybĀ›lo. Na druhou stranu mĀ› vĀ¼dycky dostane Ā™eĀ›mi, jak by tu nejradĀ›ji lidi mĀ›nila a vychovala... je to absurdní, ale neškodné. To ona to nakonec vzdá, vím to dopĀ™edu. Mezi Ā™eĀ›i zahlédnu na skalách okolo plĀ¼e bílou siluetu. Je obrovská, v té Ā•erné tmĀ› pĀ™ijde pĀ™ímo nepĀ™irozená. Bílá skvrna pomalu, ale jistĀ› klouĀ¼e ze skalisek smĀ›rem k plĀ¼i. MĀ›kce sjíĀ¼dí, skĀ› mezi balvany, doleva a doprava, tak jako silnice z hor. Jímá mĀ› hrĀ›za, Ā•erná noc, nikde nikdo, a na nás jde obrovský bílý pes, moĀ¼ná má vzteklinu. Co budeme dĀ›lat? Ale nejde k nám, za chvíli se ztratí, naštĀ›stí nestojí o setkání šel si svojí cestou. Dál si povídáme, ale já jezdím oĀ›ima po skalách okolo, propichuji tmu jak nejlépe umím a zaostĀ™uji na všechny pĀ™edmĀ›ty. Dokud není jasné, Ā¼e ten bílý kolos je uĀ¼ pryĀ•, dokud neubĀ›hne dalš dokud se neunavíme a neuloĀ¼íme na písek. Spánek pĀ™ijde záhy. Ale ne moc hluboký. Za nĀ›jakou dobu se probocš stále slyšším moĀ™me, stále je sametovĀ› Ā•erné nebe s milionem hvĀ›zd nade mnou. Kolik mĀ›Ā¼e být hodin? PĀ™emýšlím. TĀ™mi nebo Ā›tyĀ™mi ráno? LeĀ¼ím na boku a prohlíĀ¼ím si skály na své stranĀ›. Vzpomenou si na psa, nĀ› bílou siluetu a zaĀ•nu pátrat oĀ›ima ve tmĀ›. Jezdím sem a tam, dokud zrakem nepĀ™ejedu všechna zákoutí a kaĀ¼dy keĀ™ mezi balvany a skálou. Dlouho zkoumám, pĀ™emýšlím... aĀ¼ si Ā™eknu, Ā¼e uĀ¼ jsem opravdu paranoidní a zase spát. Ráno nás totiĀ¼ sluníĀ•ko probudí brzo. Mám pĀ™eleĀ¼enou ruku, takĀ¼e se otoĀ›ím, pĀ™idrĀ¼ím si spacák a oš na druhou stranu. A bez hlesu zírám na hustou bílou koĀ¼ešinu dvacet centimetrĀ› od mého oblíĀ•eje.

Ten pes. Ten obrovský pes!!! LeĀ¼í vedle mne, tak blízko, Ā¼e se nemohu ani leknout, myšlenky se zastavš se mi zastaví, srdce se zastaví. LeĀ¼í mi pĀ™ed oblíĀ•ejem, ale pĀ™ece ne tak blízko, aby se mne dotkl. Jen zírám. Vidím jeho jak mne sledují, ale není v nich nic víc, neĀ¼ Ā›irá odevzdanost svému osudu. ZvíĀ™e pomalu zvedne hlavu a dívá se na mne. Jeho pohled není ani divoký, ani radostný. Ale ani smutný. Jen se na mne mlĀ›ky podívá, pomalu vstane, sklopí hlavu a odchází. Zírám nĀ›mĀ› dál, ale cítím, Ā¼e jsem nĀ›co pokazila. To mnĀ› je najednou smutno. Ā¼e odchází. Zvš lokti a koukám, jak bílý pĀ™elud mizí ve tmĀ›, a za chvíli uĀ¼ stoupá po skalách nad plĀ¼i...svírá se mi srdce nepopsatelným pocitem. Všechno mi to najednou dochází. Ta osamĀ›lá duše poĀ•kala, dokud úplnĀ› neusneme, aby si pĀ™išla pro trochu toho kontaktu, spoleĀ›nosti. I kdyĀ¼ jenom spící spoleĀ›nosti. Ale jakoĀ¼to spící ho neodeĀ¼enem neublíĀ¼íme mu. A Ā¼ádné známky útoku, zloby Ā›i agrese z jeho strany. Jediné co chtĀ›l, bylo se aspoĀ› na chvíli cítit zase psem – odvĀ›kým spoleĀ›níkem lidí. A vybral si mne. ZĀ™etelnĀ› cítím tu poctu. Lehl si na mojí deku, vnímám najš jsem byla privilegovaná. Ale strach mu nedovolil se pĀ™itisknout. Báł se, Ā¼e by mne probudil a všechno by skonĀ›ilo. TakĀ¼e se stoĀ›il na dvacet centimetrĀ› od mého tĀ›la a bez sebemenšího zvuku tak zĀ›stal nehnutĀ› leĀ¼ nĀ›kolik hodin, nebo stihl jen chvíli?? Nespál, jen odpoĀ›oval a hlídal. Nevím. Ale cítím najednou obrovský zármutek a prázdnotu. Vnímám toho psa, hranice našich tĀ›l a myslí se ztrácí. Vnímám jeho existenci a osud. Jde to témĀ›Ā™

https://www.kudlanka.cz VytvoĀ™eno pomocí Joomla! GenerovĀ›no: 18 August, 2024, 06:39

nahmatat všude kolem. Vnímám to úmyslné ticho, tu odevzdanost. Najednou jsem tím psem. ĀĀekám
schovaná, aĀ¼ ti jediní lidé široko daleko usnou, a pak se pĀ™iplíĀ¼ím, a hraju si na to, Ā¼e jsem jejich. Chci se na ch
cítit uĀ¼iteĀ•ný, Ā¼e mám svého Ā•lovĀ¼ka a dĀ¼lám mu strĀ¼ce, pĀ™ítele. Já jsem ten pes, pohybující se po osamĀ¼ých p
skalách pod sametovĀ¼ Ā•ernou oblohou a vesmírem s milionem hvĀ¼zd. Jsem pes a touĀ¼ím. Ale jsem moudrý a pĀ™ijímám
Ā¼ivot, jaký je. A mĀ¼ okamĀ¼ik skonĀ¼il a vracím se zpĀ¼t na svoji osamĀ¼lou cestu. Zkazila jsem to, vracím
mysli. Bílý obr je pryĀ¼, kamarádku nebudím, uléhám zpĀ¼t a uĀ¼ se niĀ¼eho nebojím. NeboĀ¼ to, Ā¼eho jsem se dneska v noci
nejvíc bála, mne poctilo a pĀ™edalo mi to svoji zkušenost, kus sebe. Magický okamĀ¼ik je u konce, srdce mi bije
pomaleji a pomaleji, aĀ¼ nakonec na té pláĀ¼i opĀ¼t usínám, pod stejným nebem jako to osamĀ¼lé zvíĀ¼e.
kdyĀ¼ pĀ™íbĀ¼h je to moĀ¼ná banální, je pravdivý a toto setkání se stalo. OLIVA